

Lev Ivanoviç'in pek enteresan gecesİ

Category: Detektiv proza, Kitapcy

написано kitapcy | 22 января, 2025

Lev Ivanoviç'in pek enteresan gecesİ LEV İVANOVIÇ'İN PEK ENTERESAN HİKAYESİ

(Bu hikayedeki kişilerin hiçbirİ, olayların bir kısmı hayal ürünü değildir).

St.Petersburg sosyetesinin pek bilinen ismi Lev Ivanovic Davidov henüz gençliğinde Avrupa'nın pek çok büyük kentini görmüş, pek çok milletin dilberlerinden buse almayı başarmıştı. Her zengin Avrupalı beyzadenin başına geldiği gibi, hiçbir şeyden tat alamama hastalığı Ivanovic'i iğrenç pençelerine hapsettiğinde takvimler 1870 yılını gösteriyordu. Zaten aynı ırktan ve sosyetedен olmasıyla benzeştiği çağdaşı sayılabilecek roman karakteriyle olan ortak noktalarına bir de tembelliği ve hımbıllığı eklenince bu durumdan rahatsız olmaya başladı ve aklına saçma sapan, bir o kadar da enteresan bir fikir geldi: Kuzey Kutbu'nu keşfetmek!

Bu anlamsız fikri ilk düşündüğü günden itibaren, henüz kimsenin ayaklarını basmadığı bu devasa buz kütlesine Çarlık sancağını çekmek genç beyzadenin rüyalarına giriyor, katıldığı her baloda, gür bıyıklarının uçlarını yukarı doğru burmayı ihmal etmeden, herkese bu hayalinden bahsediyordu.

St. Petersburg sosyetesİ arkasından bu işi asla yapamayacağı ve sadece konuşmak için konuştuğu yönünde ipe sapa gelmez laflar etmeye başlayınca, genç ve yakışıklı beyzade de hayallerini gerçekleştirmek için ilk adımlarını atmaya başladı. Ancak hayali yeterince saçma değilmiş gibi, attığı her adımda da saçmalığı büyötmekten kaçınmıyor, hatta saçmalık yıllardır hasretle beklediği narin bir sevgiliymiş gibi ona kollarını açarak koşar adım ilerliyordu.

İlk adımı, yıllarca yapmış olduğu seyahatlerde tanıştığı birbirinden son derece ilgisiz dört kişiye, emelini açıklayan ve bu kişileri de davet eden mektuplar göndermek oldu. Mektup alan kişilerden ilki, şaibeli şekilde emekli edilmiş bir Prusya subayı olan Adolf von Nämgeben idi. Sarışın, mavi gözlü ve yapılı olmasıyla tam bir Prusyalı olan subayın arkasından söylenenler de yenilir yutulur cinsten değildi. Rivayete göre, başına geçtiği alayı büyük bir şaşaa içinde şehirden çıkarttıktan sonra katılması gereken orduyu bulamayıp, Waterloo yerine İspanya'ya götürmüş, sonra geldiği yolu da kaybedip İtalya üzerinden Prusya'ya dönerken, hiç savaşmamış olmasına rağmen, alayın yarısını kaybetmişti. Bu olayın gerçekliği ve Albay'ın Ivanoviç'in teklifine olumlu yanıt vermesindeki katkısı bilinmese de, en hızlı olumlu yanıtın Albay tarafından verildiği, genç beyzadenin günlüğünde apaçık görölmektedir.

Mektup alan şahıslardan bir diğeri, Venedik sosyetesinin iyi bilinen tarihi eser koleksiyoncusu, estetik, güzellik ve sanat düşkünü Celiano Paladros, bu keşfedilmemiş buzul çölünde daha önceden başka medeniyetlerin yaşamış olma ihtimali varmış gibi, orada bulabileceği tarihi eserlerin hayalî cezbine kapılarak teklifi kabul eden ikinci kişi oldu. Sadece Venedik sosyetesinde değil, bütün İtalyan şehirlerinin sosyetelerinde anlatılana göre, genç koleksiyoncu, başka birisinin nazarının değdiği tarihi eser, tablo, heykel, yemek ve bilim keyif verici şeyden zevk alamıyor, annesi tarafından hunharca şımartılan tek çocuk gibi, her şeyi ilk gören, ilk tadan, ilk dokunan olmak istiyor, sırf bu yüzden ufak çaplı sarayında çalıştırdığı yedi aşçısına sürekli yeni yemekler icat etmeleri için eziyet ediyor, himayesine aldığı ressam ve heykeltıraşlara, eşi benzeri görölmemiş eserler yaratmaları için kan kusturuyor, başka zevkleri konusunda da ağza alınmayacak sapkınlıklarda bulunuyordu.

Mektuba üçüncü cevap veren kişinin önceki ikisiyle veya grubun bütünüyle hiçbir alakası yoktu. Hatta böyle bir keşif

gezisiyle arasında bağlantı kurmak da mümkün değildi. Çocukluğunda Konstantinopolis'in çeşitli semtlerinde kasap cıracılığı yapmış, gençliğinde yankesicilik, gasp, darp ve her türlü nitelikli ve niteliksiz dolandırıcılık gibi pek çok belaya bulaşmış bir tövbekardı. Sürekli bahsettiği ailesini kimse görmediği için mahalleli arasında yetim olduğu konuşulan tövbekar, sadece tövbe etmekle kalmamış, mazbut bir dindar olup çıkıvermişti. Gençliğinde üzerine yapışan Karabatak lakabından ne yaptıysa kurtulamamış, beş vakit namazını eda ettiği beş farklı camiinin cemaati tarafından da bu isimle anılmanın önüne geçememişti. Öyle ki, nasıl ve ne şekilde tanışıp arkadaş olduğu akıl sır almayan St. Petersburg sosyetesinin saygın beyzadesinin günlüklerinde bile hep bu isimle anılan tövbekar, kimsenin ayak basmadığı diyarlarda alını secdeye değen ilk insan olma hayaliyle yanıp tutuşarak teklifi kabul etmişti.

Gruptaki diğer saygın üyelerle Karabatak'tan daha az ilgisi olan birisi varsa, o da son eleman olan Tatar'dı, çünkü kendisinin aslında insanlıkla bile pek ilgisi yoktu. İncelikten ve medeniyetten tamamen bihaber olan Timer namı bu Tatar, mektuba cevap vermek yerine Ivanoviç'in kapısına dayanmayı tercih etmiş, davete en geç cevap veren kişi olmasına rağmen, aynı zamanda gruba da ilk katılan kişi olmayı başarmıştı. Enfiye çekmediği zamanlarda tütün sarıp lokomotif gibi duman üförmeyi marifet sayan ne idüğü belirsiz bu şahısla ilgili anlatılan pek bir şey olmasa da, grubun her elemanına tezat oluşturan bir yanı olduğu kesindi. Örneğin, Albay'ın yön duygusunun aksine kendisi gece gündüz ayırmaksızın çok iyi iz sürüp yol bulabiliyor; tam bir zevk ve güzellik düşkünü olan Paladros'un iğrenerek baktığı manzaralara bakıp zevkle kahkahalar atabiliyor; yolculuğa çıkma amacı bile secde etmek olan Karabatak'ın aksine tanrı tanımıyor ya da birden fazla tanrıya aynı anda kendi sapkın biçimlerinde ibadetler ediyordu. Daveti niye kabul ettiği kimse tarafından bilinmemekle beraber, Ivanoviç de günlüğüne, bu iğrenç adamı neden davet ettiğini bilmediğini yazmaktan imtina etmiyordu.

Beş kişilik enteresan grubun bir araya gelmesi, Albay'ın ufak çaplı gecikmesiyle birlikte üç ayı buldu. Ivanoviç ısrarla Albay'ın kaybolduğu için geciktiğini söylese de, Albay sadece yolculuğun keyfini çıkarmak için yolu uzattığını, yol boyunca bir iki yere uğradığını söyleyerek bunu hep reddetti. Bu “ufak” gecikmeyle birlikte toplamda beş ay süren hazırlık süreciyle ilgili, bu saygın “beyefendiler birliği”nin sürekli birbiriyle didişmesi dışında, anlatılacak pek fazla şey olduğu söylenemez.

Bu sıradışı seferin ilk günlerinde, bu kadar karakterli ve birbirinden değerli insanın bir araya geldiği her ortamda olacağı gibi, bir liderlik kavgası patlak verdi. Ivanoviç, fikir babası olmaktan ve grubu toplamaktan bahsederek liderliğin doğal hakkı olduğunu nazik bir ısrarla savunurken, apoletleri sökülmüş ve düğmeleri değiştirilmiş üniförmasını çıkarmayan Albay da rütbesinin verdiği haklı gururla kendi liderliğinin kabul edilmesini talep ediyordu. İkisini de susturmak için çaba gösteren Karabatak, hak dine inanan bir tek kendisi olduğu için grubun doğal lideri olduğunu savunuyor, arada da diğerlerini hak dinini kabul etmeye davet ediyordu. Kendini zaten lider olarak görüp polemige girmeyen Timer, diğer beyefendilere duyulmamış küfürler ediyor, ettiği küfürlerle bu pek değerli şahısların tahayyül sınırlarını zorluyordu. Öyle ki, bu aşağılık barbarın, bir ettiği küfürü bir daha etmeyecek kadar geniş bir küfür dağarcığı vardı.

St. Petersburg limanından ayrılıp son ikmaller için Oslo limanına yanaşan gemiden indiklerinde, bu anlamsız tartışma az da olsa kesildi. Geceyi şehrin kaliteli hanlarından birinde geçirirlerken, kendilerini nasıl çıktığını anlamadıkları bir tartışmanın içinde buldular. Kısa sürede han kavgasına dönüşen tartışma sokağa taştağında, ekibin iki üyesi masalarında istiflerini bozmadan yemeklerini yemeye devam ediyorlardı. Karabatak namlı beyefendinin tövbekar olmasından ötürü kavgaya karışmaması anlaşılrsa da, insanlıktan nasibini almamış olan Timer'in neden kavgaya karışmadığı bir muamma olarak bugünlere

kadar gelmiştir.

Hanın içindeki bu enteresan olaydan daha enteresan olan ve Oslo kentinde yıllardır anlatılan bir diğer olaysa, Paladros beyefendinin anlam verilemeyen davranışlarıdır. Görgü tanıklarının ve kavgaya karışan birkaç kişinin anlattıklarına göre, olayın en heyecanlı ve hareketli anlarında, Albay'ın dövüştüğü üç kişiden birisi belindeki piştovunu çekmiş, namlusunu Albay'a doğrultmuşken, bıyıklarının haşmetiyle tokatlarının gümbürtüsünü yarıştıran Ivanoviç aynı anda en az beş kişiyle dövüşüyor, tokatını yiyenler aman bile dileyemeden saf dışı kalıyorlardı.

İşte tam bu sırada, estetik duygusu her şeyden ağır basan Paladros, hanın bulunduğu meydandaki ihtişamlı süs havuzunu görmüştü. Sıradan bir süs havuzu olmaktan uzak olan bu güzellik, tam olarak bulunduğu yere, kentin yönetim binasının önüne son derece yakışacak bir görüntü arz ediyordu. Gördüğü güzellik karşısında adeta vecd haline giren Paladros'un kavgayı bırakıp havuza doğru koşması, yaklaşık beş adım mesafe öteden sıçrayıp havuza doğru adeta uçarcasına atlaması ve kavga bitene kadar dondurucu soğuğa aldırmaksızın havuzdan çıkmayıp mutlu mesut ve kendinden geçmiş bir şekilde etrafı seyretmesi, keyiflerini bozmadan yemeklerini yiyen ikiliden daha çok anlatılmış ve daha çok alay konusu olmuştur.

Aynı gecenin daha geç saatlerinde, artık kentte barınamayacaklarını anladıkları için, apar topar gemiye binip, zil zurna sarhoş olan kaptanı zorla uyandırıp anında yola çıkmak istediler. Kaptan, gece gece yola çıkmayı uygun görmeyip aksilik çıkartsa da, Timer'in denizcileri bile şaşkına çeviren küfürleri ve Lev Ivanoviç'in engin hazinesinden alacağı payı ufaltmamak için durumu söylene söylene kabul etti.

Gemide yaşanan ufak gerginlikler ve engin denizlerde sadece birbirlerine mahkum olarak geçirdikleri günler, aralarında yer yer şiddete dönüşen tartışmalara yol açmıştı. Liderlik

tartışmaları da şiddetini arttırarak sürmeye devam ediyordu. Ivanoviç, her zamanki gibi fikri bulan ve ekibi kuran kişi olduğu için doğal lider olduğunu iddia ederken, Albay elinde çevirip durduğu kıymığı bir fiskeyle fırlatarak Ivanoviç'in gözüne saplamayı başarmıştı. Neyse ki genç asilzade yaralanmadı ve bu olay liderlik tartışmalarına sessiz bir şekilde son verdi.

Gemide geçen sıkıcı ve bazı gergin günlerden sonra, en sonunda karaya, daha doğrusu buza ayak bastılar. Ekipteki beyefendilerden hiçbirisi bilim adamı olmadığı gibi, hiçbirinin bilimle en ufak bir ilgisi yoktu. 0 yüzden yanlarında herhangi bir araştırma techizatı getirmemişlerdi ve bu da gezilerini iyice amaçsız bir hâle sokuyordu. Tek amaçlarının Kuzey Kutbu'na gidip geri dönmek olduğunu ancak oraya vardıkları zaman anladılar.

Gemiden ilk inen Lev Ivanoviç olacaktı, ancak onun törensel uğraşları sırasında canı sıkılan Timer, bir omuz atarak aşağı indi ve sanki gemide yer yokmuş gibi, tumanının önünü çözerek buzun üzerine ihtiyacını gidermeye başladı. İtalyan asilzade Paladros bu görüntüye bakamayacak kadar tiksiniş ve kafasını hızla çevirmişken, Lev Ivanoviç ve Karabatak şoka girip bakakalmış ve kulakları Timer'in sapıkça kahkahalarıyla çınlamıştı. Bu sırada gemideki kamarasından güverteye çıkacağı yolu bulamamış olan Albay ise ucuz kurtulmuştu.

Lev İvanoviç

Lev İvanoviç'in Pek Enteresan Hikayesi

Ayak basma ritüeli böyle anlamsız ve pis bir şekilde kesildikten sonra, Karabatak'ın ilk işi yanında taşıdığı ince işlemeli seccadesini "Nasıl olsa tepedeyiz, ne yana dönersem döneyim Kible'ye denk gelir" diyerek buza serip namaz kılmak oldu. Böylece ekipte amacı olan tek kişi olan Karabatak, amacını gerçekleştirmiş oldu ve ekibin de burada kalmasının hiçbir anlamı kalmadı. Ancak bütün bu anlatılara kaynak olan Lev Ivanoviç'in günlüğündeki kayıtlar, bir ay kadar daha buralarda kaldıklarından bahsediyor.

Kutuptaki geziyle ilgili bunlardan başka bugün hiçbir şey bilinmiyor. Her şeyi günlüğüne kaydeden Ivanoviç'in son otuz günden sonra dönüş yolculuğuyla ilgili tek bir satır yazmamış olması şaşırtıcı olsa da, St. Petersburg'a döndükten sonra, övünerek ve büyük sükseyle çıktığı bu yolculukla ilgili tek bir kelime konuşmaması ve her seferinde konuyu değiştirmesi, konuyu değiştiremediği durumlardaysa ortamı terk etmesi kadar şaşırtıcı değil. Ayrıca konuyla ilgisi olup olmadığı bilinmese de, tam bir kırmızı et düşkünü olan Lev Ivanoviç'in, bu seyahatten sonra etin kokusuna bile tahammül edemediği de St. Petersburg sosyetesinin dikkatinden kaçmayan ve sıkça konuşulan bir diğer nokta.

Dönüş yolculuğunun kaydedilmemiş olması dışında bir diğer gizem ise, keşif ekibindeki beyefendilerin dünyanın farklı yerlerinde ortaya çıkmış olmaları. Ivanovic Çin'de, Albay Madagaskar'da, Karabatak Amerika'da, Paladros ise Cezayir'de ortaya çıkıp, tıpkı Ivanoviç gibi memleketlerine dönmelerinden sonra (ki Albay'ın dönmesinin haddinden uzun sürdüğü biliniyor), seyahatle ilgili hiçbir şey konuşmamaları.

Bu sessizlik, Timer'in hiçbir yerde ortaya çıkmaması ve bir daha asla görülmemesiyle de birleşince, St. Petersburg sosyetesinin dedikodudan başka hiçbir şey üretmeyen bazı mensuplarını da harekete geçirdi. Bu kişilerin anlattığına göre, dönüş yolunda yaşanan bir kazadan sonra yemeksiz kalan ekip, içlerinden insanlığa en uzak olan Timer'i kesip etlerini yiyerek hayatta kalmış ve hem Ivanovic'in etten tiksimesinin hem bu yolculukla ilgili hiçbirinin tek kelime etmeme sebebi de güyâ buymuş.

Türker BEŞE. Detektiv proza